

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nucleus Practici Tractatus, De Legibus

Marchius, Ewald

Coloniæ Agrippinæ, 1660 [erschienen] 1661

§. XIX. De Appellationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42256

catæ, ut præstet reus id, in quo condemnatus est, satisfaciaturque Sententiæ; Estque civilis ea actio, descendens ex Lege XII. Tabularum, personalis, perpetua, & rei persecutoria hæredi & in hæredem competens, Reo vero, per sententiam absoluto, producit exceptionem rei judicatæ, contra Actorem ejusque hæredem, vel alium ejus nomine agentem, nisi forte, nunc ab intestato conveniatur, qui ante, ex testamento conveniebatur.

Denique Sententia semel lata, non rescinditur, prætextu Instrumentorum de novo re-
 peritorum, vel aliarum probationum, nisi lata sit ex præsumptionibus, aut ex opinionibus re-
 peritorum, in aliqua arte, aut in causa Matrimoniali, aliisque causis exceptis, nec item ratione erroris in calculo, seu computatione, nisi error calculi in Sententia exprimat, solutum quoque rei judicatæ auctoritate, non repetitur tanquam indebitum.

§. XIX.

De Appellationibus.

Quia Sententia subinde fertur, contra Jus alterius litigantium, sive per imperitiam judicis, sive, quia litigator, non satis jus suum deduxerit & probaverit; ideo necessarium fuit ut introduceretur appellandi usus, nam per Appellationem effectus Sententiæ

tentiæ impeditur, quæ alias transiret in rem
judicatam.

*Est autem Appellatio hoc loco, ab inferiore
iudice, ad superiorem facta provocatio, ratione
gravaminis illati vel inferendi. Et est duplex,
Judicialis, quæ proprie & strictè, dicitur Ap-
pellatio, & Extrajudicialis, Hæc dicitur Ap-
pellatio, late sumpta: Illa est, à sententia, sive
Definitiva, sive Interlocutoria ut ea corriga-
tur; hæc autem ab actibus, & decretis Extra-
judicialibus, ut dum appellatur ab Electione,
spoliatione, & similibus; & solet dici, provo-
catio ad causam, & habet vim conventionis
ideoque fieri debet ad iudicem ordinarium,
coram quo citandus & vocandus esset ad-
versarius pro lite, dum est litigandum, via
ordinaria, nec unquam suspendit executio-
nem, nec causat attentata. Rursus Extrajudi-
cialis est duplex: aut enim non à Iudice, sed
à parte, Extra iudicium appellatur, vel à iudi-
ce extrajudicialiter procedente.*

Appellationum sive Judicialium, sive Ex-
trajudicialium, aliæ sunt rationabiles, & justæ
seu legitimæ, aliæ frustratoriæ, frivolæ, ina-
nes, & leves. Frustratoriæ sunt, ut quæ mor-
randæ solutionis, vel suspendendi iudiciij
causa, interponuntur, Frivolæ autem, & le-
ves quæ pro minimis rebus interjiciuntur,
quæ

quæque ut tales & temerariæ rejiciuntur.

Appellare potest non solum is, qui condemnatus est, nomine suo sive alieno, veluti procuratorio, tutorio, modo non sit condemnatus vere contumax, sed etiam quilibet alius, cujus interest, licet condemnatus non sit, hinc enim humanitatis ratione, receptum est, ut pro damnato ad supplicium, provocare quilibet possit.

Quod si unus è pluribus appellaverit, & causa sit communis, & una eademque omnium defensio, appellatio ejus etiam proderit alijs, qui non appellaverint, quod obtinet etiam in causis criminalibus, licet aliud obtineat in beneficio restitutionis, in quo unius restitutio alteri non prodest.

Sed & Domini appellatio subito prodest, si subditi saltem per consequentiam interfit.

Ut autem Procurator possit appellare, debet habere mandatum, saltem generale, hocque sufficit, cum appellatio sit de prosecutione primæ Instantiæ, & ideo tenetur quoque appellare, & appellationem à se interpositam, denunciare Domino illis casibus quibus prosequi non tenetur. Quemadmodum vero, quilibet gravatus, & cujus interest, potest appellare, ita è diverso, non gravatus, & cujus non interest, non appellat quia

grava
inde
ram
lat, qu
noto
ctus,
& fri
grava
unde
test.

Re
Judic
ordin
tio ha
nibus
Judic
lat,

Fa
pe, no
liorun
male
pelle
liis.

pro
Qu
sula, r
sula, c
legiti

gra

gravamen est causa Appellationis, quo proinde cessante, cessat appellatio, Hinc ob veram contumaciam condemnatus, non appellat, quia non dicitur is gravatus. Similiter nec notorius delinquens, seu confessus & convictus, quia non dicitur quoque gravatus. Sed & frivole appellans audiri non debet, quia gravatus non sit, sed alium gravare studeat, unde etiam mulctari vel excommunicari potest.

Regulariter, appellari potest, ab omnibus Judicibus, qui sententiam tulerunt, sive sint ordinarii sive delegati, cum enim, Appellatio habeat Naturam defensionis, debet omnibus regulariter esse permessa, nec facit Judici injuriam, qui ab ejus sententia appellat.

Fallit autem hæc regula, primo, in Principe, non recognoscente superiorem, nisi ad aliorum relationem pronunciaverit, aut ab eo male informato ad melius informandum appelletur. Secundo fallit in supremis conciliis. Tertio in Episcopo cujus Jurisdictio est prorogata.

Quarto in delegato à principe cum clausula, remota Appellatione: quæ tamen clausula, de frivola & levi, non etiam de gravi, & legitima Appellatione intelligi debet.

Quinto in arbitro, nisi fuerit arbiter Juris, ut ante diximus, Denique in Judice, qui revocavit gravamen, quod fuerat comminatus, nisi alio modo sit suspectus.

Regulariter appellari potest, à quacunque sententia, & in quibuscunque causis, seu casibus, sive civilibus, sine criminalibus, hoc tamen discrimine, inter Jus Civile & Canonicum, quod Jure Civili, tantum permittatur. Appellatio, à sententia Definitiva, & quidem valida: nam ab invalidis, cum ipso Jure, nullæ sint, frustra appellatur. Ab Interlocutoria autem, hoc Jure appellare non licet, nisi certis casibus, quibus scilicet Interlocutoria habet vim definitivæ, & continet gravamen, quod per sententiam definitivam, vel Appellationem ab ea, reparari non possit.

At vero Jure Canonico, ab omni Interlocutoria, & omni gravamine, etiam Extrajudiciali, illato vel inferendo, appellare licet, quia Appellatio est species defensionis, & in præsidium innocentiae comparata, & Jus Canonicum, omnem iniquitatem corrigi statim cupit, nec vult differri in sententiam definitivam; quæ sæpe, multo post tempore sequitur.

Cæterum Concilium Trid. sess. 24.

cap.

cap. 20. de reformat. & sess. 13. cap. 1. de reformat. non aliter permittit appellari, ab Interlocutoria, quam si vim definitivæ habeat, & gravamen contineat irreparabile, cujusmodi est incarceration, tortura, excommunicatio, suspensio, interdium, omnisque actus irretractabilis, & quo, executioni mandato, pars gravata, amplius sublevari non potest per definitivam, aut appellationem à definitiva, vel non sine difficultate, & præjudicio partis aut negotii principalis.

Secundo verus contumax non appellat, quia appellatio datur, oppresso & gravato à Judice, non autem ei qui Judici est rebellis, uti est verus contumax.

Tertio, confessus, & simul convictus, non appellat, si utique sponte sua confessus, & clara probatione convictus sit, non vero si per tormenta sit confessus, aut dubia probatione convictus, aut si confessus fuerit, & non convictus, vel contra: nam tum appellare posset, quia illa duo, copulative requiruntur, de Jure non tantum civili, sed & Canonico, tam in civilibus quam in criminalibus.

Quarto: non appellatur in factis notoriis,

nisi, in appellatione, inferatur causa rationalis, quia constat, Reum de crimine notorio condemnatum, Si appellet, tantum appellare, differendæ poenæ causa; Quod admitti non debet, cum Appellatio, non sit remedium, ad defensionem iniquitatis, sed ad præsidium innocentiae constitutum.

Quinto: condemnatus de crimine falsæ monetæ, aut hæresis, aut de raptu virginis, in quibus tamen criminibus appellari potest ante sententiam.

Sexto: condemnatus pro debito publico seu fiscali.

Septimo: officialis alicujus Judicis, pro gestis in officio condemnatus à suo Judice, non appellat.

Octavo: non appellatur, à sententia lata, in causa decimarum, nec item de Jure civili, à sententia, lata in causa possessoria, quando scilicet, causa est modici præjudicii; cuiusmodi est Judicium spoliationis, quod summarie, & veluti in momento, expediri consuevit, & hoc, quoad effectum, retardandæ executionis; alioquin valet Appellatio, quoad effectum devolutivum. Similiter de Jure civili non appellatur, in causis minimis & brevioribus; Secus de Jure Canonico.

Nono: non appellat quis, ab eo actu, qui

probav
ciavit a
cite, ut
termin

Dec
rentibu
dam ex
ris disc

Unde
ne ad m
privata

Duo
Secund
& infer
debeat

Den
missis c
quia cl
nitiva f

test. n
nis, jam
execut
dato, d
obtime

Not
casibu
tentia
cutori

probavit; Similiter non appellat, qui renunciavit appellationi suæ, sive expresse sive tacite, ut renunciare potest, uti quando accipit terminum ad solvendum.

Decimo: non appellatur, in causis requiruntibus celeritatem, saltem ad impediendam executionem; nec ubi agitur de regularis disciplinæ correctione.

Undecimo: non appellatur à nominatione ad munera, auctoritate publica, & utilitate privata V. G. ad tutelam.

Duodecimo: non etiam ab actu, qui fit secundum Juris dispositionem, nisi expressâ & insertâ rationabili causâ ob quam admitti debeat Appellatio.

Denique, non appellatur, in causis commissis cum clausula: Appellatione remotâ; quia clausula, quoad Appellationem à definitiva solus Princeps in scriptis suis uti potest. nec item à sententia excommunicationis, jam lata, saltem ad effectum retardandæ executionis, nec insuper à monitione & mandato, de residendo in Ecclesia, quam quis obtinet.

Notandum postremo: quod in omnibus casibus, in quibus non potest appellari, à sententia definitiva, possit appellari ab Interlocutoria, quia ejus gravamen non speratur posse

posse

posse reparari, per Appellationem à definitiva.

Appellandum, sive Judicialiter, sive extrajudicialiter, coram Judice qui sententiam tulit, & à quo appellatur, quia illi debet innotescere Appellatio, ad hoc, ut ulterius non procedat, & si processerit, revocentur per eum acta, tanquam attentata. Si vero coram Judice à quo præsente, quis ob justum metum, appellare non audeat, protestatione sive per hoc interpositâ, & causis Appellationis saltem in genere expressis, coram probis viris, vel coram Notario & testibus, etiam extrajudicialiter, appellare potest, vel adire Judicem ad quem, porrigendo ei Appellationis suam. Quis autem dicitur metus justus, relinquitur Judicis arbitrio: Quando vero, Appellatio interponitur absente Judice, & Parte, debet ob absentiam, quia scilicet copia eorum haberi non possit, Appellatio, coram superiore Judice, vel honestis personis interposita, utraque & Judici, & parti intimari, ad hoc, ut suspendatur Jurisdictio Judicis à Quo; nisi aliter ad eorum notitiam pervenerit, sin autem, interposita sit, in absentia Judicis, propter ejus metum, non est necessarium ipsi intimari: quia sicut metus justus, excusat ab Appellatione, coram eo faciendâ, ita &

ab intimatione Appellationis eidem facienda. Similiter, si appelletur extrajudicialiter, in absentia adversarii, debet intra mensem, ei vel ejus procuratori intimari.

Appellandum est, à Judice inferiore, qui sententiam tulit, ad ejus superiorem, & quidem gradatim, ad proximum & immediatum, non autem, ad alium sive æqualem, sive superiorem, non proximum. Dixi, & quidem gradatim ad proximum, quia confundi Jurisdictiones, non debent, idque adeo obtinet Jure Civili, ut ne quidem ad Imperatorem seu principem, omisso medio Judice, liceat appellare. Dico Jure civili, quia Jure Pontificio, à quolibet inferiore Judice, in causis fori Ecclesiastici, vel etiam sæcularis, quoad eos, qui subsunt temporali Jurisdictioni Ecclesiæ, vel Summum Pontificem immediatè, omiſſis intermediis Judicibus, appellare licet. Sicut & ad Legatum, de Latere, in Provincia sibi decreta existentem. Alias, regulariter etiam Jure Canonico, oportet gradatim appellare, ad proximum Superiorem, nisi forte consuetudo loci (quæ Jurisdictionem tribuit) aliud ferat.

Intellige tamen, Appellationem ad alium, quam ad immediatum Superiorem, non subsistere

sistere

sistere de Jure Civili, si contra eam excipitur, alias valebit.

Denique, si per errorem, quis ad alium dicem, quam debuit, provocaverit, distinguendum. nam, si ad alium majorem, provocaverit, error ei non nocebit; secus si ad minorem.

Circa Appellationem, tria potissimum considerantur tempora, nempe tempus interponendæ Appellationis, tempus petendæ Appellationis, & tempus proseguendæ ac finalis Appellationis; & hæc tempora, vocantur tempora fatalia Appellationis, quia intra ea, respective interponantur Appellationes, petantur Apostoli, & fiat prosecutio Appellationis, ejusque causa terminetur, & elapsis Appellatio efficitur deserta & quæ moritur, aut fato quodam extinguitur.

Quantum ad primum tempus attinet, hoc die ex Justiniani constitutione, appellari debet intra decendium, id est decem dies, à lata sententiâ, vel certe à die scientiæ, quæ sententiam latam esse intellexerit, ille qui appellare velit, idque obtinet, sive à definitiva, sive ab Interlocutoria, sive ab alio gravamine, etiam extrajudiciali appelletur, sine delicto crimine propriæ aut alienæ causæ, licet etiam si sententia sit sub conditione lata; Atque hoc

tempus etiam locum habet, in supplicationibus, neque ex Judicis permissione, aut partium consensu prorogari potest, licet valeat statutum, vel stylus illud augens vel diminuens. Currit autem, secundum Jus commune, de momento ad momentum, à die latae sententiae vel scientiae, ita autem, ut ab initio sit utile, quia non currit impedito, vel ignoranti, nisi sit, vere contumax; sed postmodum efficitur continuum, ita ut etiam feriae solennes includantur, & si infra hoc tempus, non appellatur, sententia transit in rem judicatam, & Appellatio efficitur deserta. Nec sufficit appellanti, si probet se appellasse, nisi probet etiam, se intra debitum tempus appellasse.

Quod autem dixi, appellandum esse, intra decem dies à die latae sententiae, vel scientiae, illud obtinet, quando gravamen est momentaneum, secus quando tractum successivum, & causam habet continuam, cujusmodi est incarcerationio, excommunicatio, interdictum, nam tunc, quamdiu durat, sine praefinitione temporis, quasi à praesenti & continuo gravamine, appellare licet, sic incarceratus semper appellare potest etiam ultra menses, quia semper gravatur. Hoc tamen, non procederet, si Judex esset interlocutus, illum fuisse juste carceratum, quia tunc intra decem dies,
à die

à die Interlocutionis, appellandum esset, alias sententia transiret in rem judicatam, ne ulterius appellare liceret.

Ita interponenda est Appellatio, ut de ea interposita, appareat, non tamen, est necesse illam præsentare Judici, sedenti pro tribunali, sed potest ubique præsentari, ad hoc, ut sententia non transeat in rem judicatam, imò sufficit illam præsentare actorem magistro seu Notario absque Judice. Nomen vero Judicis ad quem, licet non exprimatur, tamen censetur provocatum ad eum, ad quem de Jure provocari debet, & ideo hujusmodi Appellatio generalis, etiam de Jure Canonico subsistit.

A Definitiva potest statim à lata sententia appellari viva voce, quod dicant illico appellare, sufficitque dicere Appello, hoc scribitur in actis per notarium. Statim, inquam, à lata sententia id est Judice sedente adhuc pro tribunali. Si vero non fuerit in continenti viva voce Appellatum, debet scripto interponi appellatio, exceptis causis brevioribus, in quibus potest appellari viva voce, & debent in Appellatione scripto interposita inferri hæc verba, Provoco & Appello.

In Interlocutoria vero, sive statim, & in continenti, sive ex intervallo appelletur, sive

Judice ad huc pro tribunali sedente, si venō, semper in scriptis porrecto libello appellatorio, qui contineat nomen Appellantis non tamen necessario nomen ejus contra quem appellandum est. Si tamen sententia Interlocutoria habeat vim Definitivæ, potest incontinenti viva voce ab ea appellari, quia in eo omnes solemnitates servari debent, quæ in Appellatione à Definitiva, cui æquiparatur.

Præterea in Appellatione à Definitiva, vel Definitivæ vim habente, cum jus ipsum permittat Appellationem, non requiritur expressio causæ in specie sed sufficit, quod appellans dicat se gravatum, & sententiam esse injustam, nisi appellans sit tertius aliquis, prætendens aliquod interesse, aut appelletur in casibus à Jure vel ab homine prohibitis.

At vero in Appellatione ab interlocutoria, requiritur expressio gravaminis, seu causæ, coram eodem Juce, & quidem legitimæ ac probabilis, atque in specie. Dicitur autem causa rationabilis, quando cunque Judex gravat contra Jus scriptum, vel denegat Juris beneficium, ut si neget restitutionem spoliato, priusquam de proprietate cognoscat, vel si neget quartam productionem testium cū
solem-

solemnitate legali, vel non admittat recu-
tionem, propter affinitatem, consanguinita-
tem; Et generaliter, ubi non admittuntur
legitimæ Exceptiones. Rursus Appellatio
Definitiva, potest ex novis actis seu causis
probationibus justificari. Appellatio vero
interlocutoria iustificanda est ex antiquis
actis.

Denique in Interlocutoria, Judex à quo
nisi detulerit Appellationi, aut contineat
gravamen irreparabile, procedit, donec
parte legitime citata, sit inhibitum, per
quem ad quem, valetque processus, etiam
que ulteriori citatione Appellantis: ex quo
appellando videtur se facere contumacem
declarare, quod non velit comparere, et
potest Judex ad quem, inhibere Judici à quo
ulteriorem progressum, prius quam con-
terit, legitime fuisse appellatum. At pende-
te Appellatione à sententia definitiva
innovandum est, quia statim atque interpo-
sita est, ligat manum Judicis à Quo, idque
obtinere etiam ante interpositam appella-
tionem intra decem dies.

Apostoli (qui etiam sunt pars appellatio-
nis) hoc loco, dicuntur literæ dimissoriae
quas Judex, à quo appellatum est, transmi-
tit ad Judicem ad quem, appellatum est.

testimonium & fidem, appellationis interposita. Dicuntur dimissoria, quia per eas, causa transmittitur ad Judicem ad quem. Dicuntur autem Apostoli id est nuncii, quia mittuntur ad Judicem ad quem, ut de causa appellationis instrui possit, sunt autem triplices Apostoli, in frequentiori usu, nempe Dimissorii Reverentiales, & Refutatorii.

Dimissorii sunt, litera ad Judicem appellatum directae, testificantes de appellatione, coram Judice, a quo, vel honestis personis, interposita & admissa.

Reverentiales sunt quando non ob causae Justitiam, sed solum ob reverentiam superioris, ad quem appellatur, Judex a quo defert appellationi.

Refutatorii sunt, quibus Judex a Quo, significat Judici ad Quem, se non admisisse appellationem; Quando autem Judex appellationem rejicit, adjicere causam debet, alias, si recuset absque causa, punitur. Apostolis olim petendis & recipiendis ac Iudici ad Quem porrigendis praescripti erant quinque dies, At vero postea, praescripti sunt triginta dies, intra quos similiter instanter, & saepius, saltem uno contextu peti debent: alioquin, si intra dictos triginta dies, Appellans Apostolos non petat, vel non recipiat,

H cense-

cenfetur Appellationi renunciaffe, & efficitur Appellatio deferta.

Verius autem eft, dies hos currere, à die fcientiæ, quo quis fententiam latam effe intellexerit, & à quo habuit facultatem appellandi, nifi Iudex à quo, breviorẽ terminum petendi Apoftolos, ftatuẽrit Appellanti.

Regulariter Iudex à quo, tenetur cuilibet Appellationi deferre, adẽo ut fi non deferat, quando eft interpofta ex iufta caufa, puniatur de Iure Civili pœnã 30 librarum auri, fi caufa fit Civilis, fi criminalis, arbitraria; Iure vero Canonico, fi Iudex non deferat Appellationi, ad Summum Pontificem interpoftitæ, ad ipfum Pontificem puniendus mandari debeat, ficut ad Imperatorem, qui Appellationem ad eum interpoftitam, in caufa civili, tum criminali, non receperit.

Expeftandus tamen, hac in re, eft finis Appellationis, ut non puniatur Iudex, qui reiecit Appellationem, fi Indicatum fuerit male appellatum, fuiſſe, ut qui in exitu deprehenditur, juſte non detuliffe.

Tempus introducendæ, & proſequendæ Appellationis, de Iure communi, vel antiquo, eft, vel ex caufa biennium, à die interpoftitæ Appellationis, quando, in Iudicio appellatur, aut ubi extrajudicialiter appellatur, vel ubi

ſententia
nis :

tempus

Appellatio

pellatio

introduc

liquo &

ta, ac ſe

ſtare co

terminu

manda

lapſu, t

Ut v

minum

ſit pote

re, & ad

manda

minum

te ſt.

At v

lanti te

dam A

minum

ex nim

ſpiritu

aliis B

public

& car

sententia nulla est lata, à die illati gravaminis : Permittitur autem Judici, ut brevius tempus, ad introducendam & prosequendam Appellationem præscribat, si velit, ita ut Appellatio, si Appellens intra tempus illud, non introduxerit & prosecutus fuerit, eandem, aliquo & qualicumque modo, efficiatur deserta, ac sententiæ atque iudicio Judicis à Quo, stare compellatur, potestque Judex, lapso termino, à se præscripto, sententiam suam mandare executioni, etiam non expectato lapsu, termini Juris.

Ut vero Appellatus Appellanti, talem terminum præfigat, non permittitur, ne in illius sit potestate, Appellantem nimium coarctare, & adversario suo legem imponere. Ad firmendam tamen Appellationem, Judex terminum præscribere breviorē non potest.

At vero Judex ad Quem præfigere Appellanti terminum hujusmodi, ad prosequendam Appellationem nequit, quia habet terminum à Jure statutum: nisi, ubi periculum, ex nimia dilatione immineret, uti in causis spiritualibus Electionum, Postulationum, & aliis Beneficialibus; quæ cum causam aliquam publicam contineant, accelerari debent, sicut & causa matrimonialis Et si Judex à Quo
H 2 simpli-

simpliciter, prout fieri sæpe solet, præscrip-
 rit terminum, ad Appellationem prosequen-
 dam, sufficit qualitercumque prosequi, etiam
 per solam itineris arreptionem, vel per so-
 lam impetrationis rescripti actum. Quo ad effe-
 ctum appellationis, *regula iuris est, quod pen-
 dente decennio ad appellandum, aut etiam
 pendente appellatione, siue recepta sit, siue non,
 nihil possit innovari seu attentari in causa, et
 omnia in eodem statu, in quo erant tempore in-
 troducenda vel introducta, Appellationis
 quamdiu de ea cognoscitur, manere debent*
 & quidem si recepta sit, quia recepta est,
 vero non sit recepta, ne ei præjudicium fiat
 priusquam deliberatum fuerit, an recipienda
 sit, vel non, Deinde, quia Appellatio, Juris-
 dictionem Judicis à Quo suspendit, & quod
 dormire facit, ideoque, si post appellationem
 à definitiva aliquid innovaverit, seu atten-
 taverit Judex à Quo, illud in primis, statim
 omnia per Iudicem Appellationis remota
 attentatorum, revocari, irritari seu cassari de-
 bet, nisi forte causa attentatorum, aliter
 requirat indaginem, nec probari incontra-
 riam possit: nam tunc, principalem causam non
 suspendit, nec impedit, sed utramque simul
 prosequi oportet.

Si vero post Appellationem, ab Inter-
 cutoria

cutoria. quid innovaverit, id revocari & cassari debet, ubi Appellationis veram causam esse constiterit, nisi Iudex Appellationis, devoluto ad se negotio, Iudici à Quo inhibuerit, ne procedat ulterius. Habet autem hoc remedium attentatorum locum, non tantum in Appellatione Iudiciali, sed & extrajudiciali, quia non solum prohibet Lex, aliquid innovari, pendente Appellatione, sed generaliter lite pendente.

Hoc tamen est discrimen, inter Appellationem Iudicalem, & extrajudicalem, quod in Iudiciali revocentur omnia, licet non sint directè contra Appellationem, in Extrajudiciali vero, ea quæ sunt directè contra Appellationem, & non alia.

Ratio differentiae est, quod Appellatio Iudicialis, etiam in uno articulo, sive habeat connexitatem, cum tota causa, sive non, in totum & quoad totam causam, suspendat Iurisdictionem Iudicis, ideoque omnia revocantur. At vero Appellatio Extrajudicialis, non suspendit Iurisdictionem ex quo Extrajudicialiter proceditur, ideoque revocatur duntaxat, quod est in gravamen Appellationis, seu contra Appellationem.

Insuper, ut attentata in Iudiciali Appella-

tione revocentur, necesse est, quod Appellatio, fuerit intimata Judici & parti: nam aliter Judex & pars, ignorantes Appellationem, possunt de Jure procedere in causa, nec revocantur tunc per eos attentata, secus in Extra-judiciali, in qua revocantur, licet non fuerit intimata Appellatio.

Potest autem peti revocatio attentatorum in quacunque parte Judicii, usque ad conclusionem in causa, non ultra, quod intelligitur quo ad attentata ante conclusionem, nam si quis obtinet in commissis post conclusionem.

Tametsi pendente Appellatione, nihil innovandum, plurima tamen, tum Judici, tum etiam partibus, pendente Appellatione, permessa sunt, nam in primis utrique parti licet, non proposita proponere, & non probata probare, atque exceptiones opponere modo tamen, actionem & causam, contra Judicem à quo propositam, respiciant, & connexa sint. Secundo potest innovatio fieri contra tertium, etiam super eadem re, si nihil intersit appellantis, eam innovationem fieri, vel non fieri. V.G. si ex duobus Reisdubiis bendi in solidum, unus conventus & condemnatus appellaverit, non obstante ea Appellatione,

tione, a
æque p
Te
penden
innova
compe
Possess
fruitur
suam c
vel Ap
nis sua
compe
cium v
dum p
quia an
modi E
privari
tati.
Qu
va cau
non ob
etiam
Qu
munic
stica,
lata, p
lation
tem,

tionem, alias conveniri & adversus eum, Judex
æque procedere potest.

Tertio: Ea attentari & innovari possunt,
pendente Appellatione, quæ poterant fieri &
innovari pendente causâ principali, quale est
compellere litigantem ad cavendum, Hinc
Possessor pendente Appellatione, commodo
fruitur Possessionis, & recte Possessionem
suam cõtinuat, nemoque ob contradictionem
vel Appellationem alterius, fructu Possessio-
nis suæ carere debet. Similiter Patronus, cui
competit Ius præsentandi plures ad benefi-
cium vacans, præsentato uno, potest secun-
dum præsentare, non obstante appellatione:
quia ante appellationem licita ei erat hujus-
modi Præsentatio, nec debet hac facultate
privari per appellationem prius præsen-
tati.

Quarto: Si debitor qui appellavit, ex no-
va causa, factus sit suspectus de fugâ, potest,
non obstante appellatione, capi à creditore,
etiam propriâ auctoritate.

Quinto: Si appelletur à sententia Excom-
municationis, vel alterius censuræ Ecclesia-
sticæ, veluti Interdicti & suspensionis, jam
lata, potest Iudex à Quo, non obstante appel-
latione, denunciare & publicare appellan-
tem, excommunicatum, ut ab aliis vitetur.

Similiter, Iudex potest Excommunicatum privare fructibus sui beneficii & distributionibus, quia ex quo exemptus est à communiōe Ecclesiæ, non debet ex fructibus eius alimentari. Si appelletur à declaratoriâ, quæ Iudex declarat, aliquem incidisse in sententiam excommunicationis, non potest, ea appellatione pendente, aliquid innovare.

Sexto: Si appellatio sit manifeste frivola, potest Iudex à Quo, dummodo ei non detulerit, procedere ad executionem sententiæ; Sicut & iis casibus omnibus, quibus de Jure appellare non licet, vel ubi statuta & Iura concedunt paratam executionem, nisi in casibus ejusmodi prohibitis appellans, alleget justam aliquam causam, ob quam admitti debeat appellatio. Similiter appellatio in possessorio non retractat executionem Jure Civili, licet secus sit de Jure Canonico, Sic quoque in factis notoriis appellatio non suspendit executionem, ideoque dicitur, notoriè criminofum non esse audiendum.

Septimo. Si alicui mandatum sit, ut resideat in loco beneficii sui, & is appellet, potest Iudex, non obstante appellatione, committere vices ejus alteri, qui interim de fructibus beneficii alatur.